Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 379 van 22 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. VRIJENS**
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 6 februari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 12 december 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 11 februari 2026 met refertenummer 136184.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 februari 2021 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoeker wordt bij arrest van het hof van beroep te Gent van 8 september 2022 geadopteerd door een Belg.

Op 28 november 2022 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, van C.K.G., zijn adoptievader die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 16 mei 2023 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Op 5 juli 2023 trekt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris deze beslissing in. Bij arrest met nummer 304 576 van 10 april 2024 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

het beroep dat werd ingesteld tegen voornoemde beslissing van 16 mei 2023. Door de intrekking van voornoemde beslissing van 16 mei 2023 was het beroep immers zonder voorwerp

Op 5 juli 2023 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Er wordt geen beroep ingediend tegen deze beslissing.

Op 16 mei 2024 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, van C.K.G., zijn adoptievader die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 6 november 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nummer 327 062 van 21 mei 2025 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring dat tegen deze beslissing werd ingesteld.

Op 28 juli 2025 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, van C.K.G., zijn adoptievader die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 12 december 2025 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan verzoeker ter kennis wordt gebracht op 9 januari 2026. Deze beslissing luidt als volgt:

"*(…)*
Aan de Heer, die verklaart te heten:
Naam: A. M. (…)
Voornaam: R. (…)
Geboortedatum: (…).1996
Geboorteplaats: O. (…)
Nationaliteit: Ghana

Verblijvende te: (…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen
- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

onmiddellijk dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ *13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.*

Op 31.07.2014 werd aan betrokkene in het kader van een voetbalcontract een arbeidskaart afgeleverd, waarna hij in het bezit wordt gesteld van een A kaart. Deze A kaart wordt nog één keer verlengd, met name tot 30.07.2016. Op 27.03.201 werd betrokkene van ambtswege afgevoerd uit het rijksregister. Betrokkene keerde echter niet terug naar Ghana.
Op 24.03.2017 werd betrokkene bij vonnis van het Hof van Beroep van Gent geadopteerd door een Belgische onderdaan. Betrokkene vroeg vervolgens drie keer na elkaar gezinshereniging aan met zijn Belgische adoptievader, op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 28.11.2022 werd op 16.05.2023 geweigerd omdat uit de voorgelegde stukken niet kon worden aangetoond dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag daadwerkelijk aangewezen was op de referentiepersoon om in het levensonderhoud te voorzien in het land van herkomst of origine en derhalve ten laste was van de referentiepersoon. Het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 10.04.2024 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (arrest RvV n° 296.202). Toch diende betrokkene op 16.05.2024 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met zijn adoptievader. Deze aanvraag werd op

06.11.2024 geweigerd. Het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 21.05.2025 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (arrest RvV n° 330.715). Ondanks dit tweede arrest van de RVV diende betrokkene op 28.07.2025 voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in waarbij hij voor het ten laste zijn opnieuw enkel verwijst naar de geldverzendingen in de periode 2012 – 2014 die reeds uitvoerig besproken werden in de beslissingen van de Dienst vreemdelingenzaken van 16.05.2023 en 06.11.2024 en de arresten van de RVV van 10.04.2024 en van 21.05.2025. Bovendien blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat betrokkene tot in oktober 2025 zelf tewerkgesteld is in België. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven en werken op het grondgebied in afwachting van de beslissing. De 3e aanvraag gezinsherenging van betrokkene dd. 28.12.2025 wordt dan ook door middel van deze beslissing niet inoverweging genomen. De beslissing om een aanvraag gezinsherenging niet inoverweging te nemen moet niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 worden genomen

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn adoptievader. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07,Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Ghana. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Ghana een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Ghana een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

 Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene vroeg drie keer na elkaar gezinshereniging aan met zijn Belgische adoptievader, op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 28.11.2022 werd op 16.05.2023 geweigerd omdat uit de voorgelegde stukken niet kon worden aangetoond dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag daadwerkelijk aangewezen was op de referentiepersoon om in het levensonderhoud te voorzien in het land van herkomst of origine en derhalve ten laste was van de referentiepersoon. Het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 10.04.2024 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (arrest RvV n° 296.202). Toch diende betrokkene op 16.05.2024 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met zijn adoptievader. Deze aanvraag werd op 06.11.2024 geweigerd. Het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 21.05.2025 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (arrest RvV n° 330.715). Ondanks dit tweede arrest van de RVV diende betrokkene op 28.07.2025 voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in waarbij hij voor het ten laste zijn opnieuw enkel verwijst naar de geldverzendingen in de periode 2012 – 2014 die reeds uitvoerig besproken werden in de beslissingen van de Dienst vreemdelingenzaken van 16.05.2023 en 06.11.2024 en de arresten van de RVV van 10.04.2024 en van 21.05.2025. Bovendien blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat betrokkene tot in oktober 2025 zelf tewerkgesteld is in België. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel

40ter van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven en werken op het grondgebied in afwachting van de beslissing. De 3e aanvraag gezinsherenging van betrokkene dd. 28.12.2025 werd op 12.12.2025 niet inoverweging genomen.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.
(…)"

Op 12 december 2025 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op 9 januari 2026 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"*(…)*
Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : A. M. (…)
voornaam : R. (…)
geboortedatum : (…).1996
geboorteplaats : O. (…)
nationaliteit : Ghana

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied[(1)].

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat betrokkene geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 12.12.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Op 31.07.2014 werd aan betrokkene in het kader van een voetbalcontract een arbeidskaart afgeleverd, waarna hij in het bezit wordt gesteld van een A kaart. Deze A kaart wordt nog één keer verlengd, met name tot 30.07.2016. Op 27.03.201 werd betrokkene van ambtswege afgevoerd uit het rijksregister. Betrokkene keerde echter niet terug naar Ghana.
Op 24.03.2017 werd betrokkene bij vonnis van het Hof van Beroep van Gent geadopteerd door een Belgische onderdaan. Betrokkene vroeg vervolgens drie keer na elkaar gezinshereniging aan met zijn Belgische adoptievader, op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 28.11.2022 werd op 16.05.2023 geweigerd omdat uit de voorgelegde stukken niet kon worden aangetoond dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag daadwerkelijk aangewezen was op de referentiepersoon om in het levensonderhoud te voorzien in het land van herkomst of origine en derhalve ten laste was van de referentiepersoon. Het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 10.04.2024 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (arrest RvV n° 296.202). Toch diende betrokkene op 16.05.2024 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met zijn adoptievader. Deze aanvraag werd op 06.11.2024 geweigerd. Het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 21.05.2025 verworpen

door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (arrest RvV n° 330.715). Ondanks dit tweede arrest van de RVV diende betrokkene op 28.07.2025 voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in waarbij hij voor het ten laste zijn opnieuw enkel verwijst naar de geldverzendingen in de periode 2012 – 2014 die reeds uitvoerig besproken werden in de beslissingen van de Dienst vreemdelingenzaken van 16.05.2023 en 06.11.2024 en de arresten van de RVV van 10.04.2024 en van 21.05.2025. Bovendien blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat betrokkene tot in oktober 2025 zelf tewerkgesteld is in België. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven en werken op het grondgebied in afwachting van de beslissing. De 3e aanvraag gezinsherenging van betrokkene dd. 28.12.2025 werd op 12.12.2025 niet inoverweging genomen.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn adoptievader. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07,Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Ghana. Er is geen sprake 1 BIJLAGE 13SEXIES - 7902219 van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Een eventuele schending van art. 8 en art. 3 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt..

Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.
(…)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 27, 62 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). In de uiteenzetting van het middel maakt verzoeker ook nog gewag van machtsmisbruik en wijst hij op een gebrekkig onderzoek in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"*Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten*

2.1.1.
Dat verweerder als reden van de beslissing tot verwijdering en als reden tot afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten verwijst naar het art. 7, al. 1, 13° Vw., en het art. 74/14 §3, 1° en 6° Vw.

Volgens verweerder wordt verzoekers nieuwe aanvraag niet inoverweging genomen omdat hij zogenaamd misbruik maakt van de procedure en er een risico op onderduiken zou bestaan.

Dat evenwel vaststaat dat verzoeker onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn werd betekend, terwijl hem voordien nog nooit een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Dat in de bestreden beslissing geen enkele, minstens geen enkele afdoende motivering wordt weergegeven waarom zonder enig ander voorafgaandelijk bevel er nu plots een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten mét inreisverbod werd betekend.

Er wordt bovendien geenszins aangetoond dat er een risico op onderduiken zou bestaan.

Dat er sprake is van schending van de artikelen 7, 27, 62 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en rechtsbeginselen, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, redelijkheids –en het rechtszekerheidsbeginsel.

2.1.2.
Dat vaststaat dat het aan verzoeker betekende bevel een weigering tot in overwegingname van zijn verblijfsaanvraag inhoudt.

Dat verzoeker op 28 december 2025 een nieuwe aanvraag tot verblijf heeft ingediend. Hij werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie waardoor hij werd toegelaten tot verblijf in België in afwachting van een definitieve beslissing aangaande zijn aanvraag.

Dat verweerder, zonder verzoeker voorafgaandelijk te horen en zonder rekening te houden met zijn verblijf in België bij zijn vader, plots een bevel om het grondgebied te verlaten (met inreisverbod) betekent welke terzelfdertijd een niet-inoverwegingname van zijn verblijfsaanvraag inhoudt.

Volgens verweerder zou verzoeker immers "misbruik maken van de procedure van art. 40bis Vw. om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen".

Dat verzoeker opmerkt dat geen enkele wettelijke bepaling verhindert, ingevolge een eerdere beslissing weigering verblijf, een nieuwe aanvraag tot verblijf overeenkomstig art. 40ter Vw. in België in te dienen. Dit werd hem overigens door de gemeente probleemloos toegestaan.

Dat geen enkele wettelijke bepaling een eerdere betekende bijlage 20 als een geldige motivatie voorziet om een aanvraag tot verblijf in niet overweging te nemen.

Er is daarnaast ook geen enkele wettelijke bepaling die toelaat een aanvraag gezinsherenging af te wijzen door middel van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Overigens heeft het Hof van Justitie reeds geoordeeld dat het artikel 20 VWEU zich verzet tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij het een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt/niet in overweging neemt om de enige reden dat de derdelander eerder al een weigering werd betekend.

2.1.3.
In casu tracht verweerder volledig onterecht het onderzoek ten gronde van de verblijfsaanvraag van verzoeker volledig (mede) te omzeilen door te stellen dat verzoeker na een eerdere weigeringsbeslissing toch nog een nieuwe aanvraag gezinshereniging indiende en op die manier misbruik maakt van de procedure van art. 40ter Vw.

Dat er derhalve sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van het redelijkheids –en het rechtszekerheidsbeginsel en van een manifeste beoordelingsfout, meer zelfs van machtsmisbruik.

Dat verzoeker, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, voorafgaandelijk diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker voorafgaandelijk uit te nodigen voor een uitgebreid verhoor, waarbij het hem was toegelaten bewijsstukken neer te leggen.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Dat bij gebreke aan een voorafgaand (uitnodiging tot) verhoor van verzoeker, verweerder geenszins in de bestreden beslissing kon stellen dat een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Dat nergens uit de beslissing blijkt dat alvorens verzoeker de bestreden beslissing te betekenen, verzoeker werd uitgenodigd om gehoord te worden (om o.m. aan te tonen dat er wel degelijk sprake is van een familieleven in België) .

Dat derhalve verweerder geenszins voorafgaandelijk onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen en heeft nagelaten verzoeker uit te nodigen bewijsstukken aangaande zijn gezinsleven in België, waar hij zijn leven opnieuw heeft opgebouwd, alsnog neer te leggen.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids-en de motiveringsplicht.

Dat er sprake is van schending het art. 20 VWEU nu geen grondig voorafgaand onderzoek door verweerder heeft plaatsgevonden aangaande verzoekers gezinsleven in België.

2.1.4.
Dat er evenmin voorafgaande een grondig onderzoek heeft plaatsgevonden naar een mogelijke schending van het art. 8 EVRM en van het art 74/13 Vw.

Dat verzoeker verwijst naar het arrest dd. 16.03.2018 nr. 217 573 waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schorsing van de tenuitvoerlegging bij hoogdringendheid heeft bevolen en oordeelde dat de art. 3 en 8 EVRM werden geschonden door een gebrek aan voorafgaand onderzoek.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) heeft eveneens directe werking voor verzoeker.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel[1].

Dat, volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt[2].

Dat deze belangenafweging niet heeft op een zorgvuldige manier plaatsgevonden.

Verzoekers recht op een privé-en een familie-en gezinsleven wordt door verweerder op een ernstige wijze geschonden.

Dat verzoeker geenszins voorafgaandelijk (uitgebreid) werd verhoord aangaande zijn privé-en familie-en gezinsleven in België waardoor alle feiten en omstandigheden door verweerder niet in overweging werden genomen, en er geen grondige toetsing gebeurde aan het artikel 8 EVRM.

Dat nergens in de verwijderingsbeslissing op een afdoende manier wordt gemotiveerd waarom in casu, in het kader van de belangenafweging t.a.v. art. 8 EVRM, geen rekening dient te worden gehouden met het privé-en gezinsleven van verzoeker in België, met name zijn in België opgebouwd gezinsleven.

Dat er in casu schending is van het art. 8 EVRM nu verweerder in het bevel om het grondgebied te verlaten niet op een afdoende manier aangeeft om welke dwingende redenen, nodig in een democratische

samenleving, de inmenging in het privé—en gezinsleven van verzoeker vereist is, zeker nu verzoeker herenigd is met zijn vader in België

Dat er sprake is van een schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidplicht, van manifeste beoordelingsfout en zelfs van machtsmisbruik.

Dat evenmin uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder grondig rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in het bijzonder met verzoekers gezins- en familieleven en met zijn gezondheidstoestand.

2.1.5.
Dat aan verzoeker een onmiddellijk bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend.

Conform artikel 74/14, §1 Vw. bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten. De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vw. voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn.

Het behoort dan ook tot de discretionaire bevoegdheid van verweerder om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk : "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

Indien verweerder toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering "een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn" te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

De Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven) voorziet eveneens dat een termijn voor vrijwillig vertrek moet worden opgelegd bij het opleggen van een terugkeerbesluit. In de regel bedraagt dit een termijn van zeven tot dertig dagen. Slechts in een limitatief omschreven geval kan een termijn van korter dan zeven dagen of zelfs geen termijn voor vrijwillig vertrek worden opgelegd.

Zo luidt artikel 7 van de genoemde richtlijn als volgt:

"Vrijwillig vertrek
1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen.
(...)
4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen. (...)"

Artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn. Hiermee wordt opnieuw uitvoering gegeven aan het Unierecht.

2.1.6.

Dat in casu verweerder toepassing maakt van artikel 74/14, §3, 1° Vw. om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen, als om een termijn van 0 dagen op te leggen met als motivatie dat een risico op onderduiken zou bestaan in hoofde van verzoeker.

Verzoeker zou immers onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf een nieuwe verblijfsaanvraag hebben ingediend.

Dat artikel 1, §1, 11° Vw. het risico op onderduiken definieert als :

1° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale

bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken"

Verder stelt artikel 1, §2, 4° en 6° Vw. :

"§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :
(…) 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :
a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;
b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;
c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;
d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen; e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d); (…)
6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend".

In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat de vastgelegde objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om :

"feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt" (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc. nr. 54-2548/001, p. 18).

Verder wordt er in de voorbereidende werken uitdrukkelijk op gewezen dat:

"Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. (..) Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken. (..)" (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Derhalve diende verweerder op grond van de objectieve criteria en aan de hand van feitelijke omstandigheden van de omstandigheden van de zaak, te beoordelen of er in casu een risico op onderduiken in hoofde van verzoeker bestond.

Dat verweerder dit nagelaten heeft te doen.

Meer bepaald werd aan verzoeker voorafgaand geen enkel bevel om het grondgebied te verlaten betekend!

Dat het dan ook geenszins redelijk is om aan de hand hiervan te besluiten dat er in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken zou bestaan en de bestreden beslissing bovendien geenszins de individuele situatie van verzoeker in zijn totaliteit heeft onderzocht.

Dat verweerder dan ook automatisch een bevel heeft afgeleverd om onmiddellijk het grondgebied te verlaten, zonder individueel onderzoek van de persoonlijke situatie van verzoeker.

Bovendien had verweerder de mogelijkheid om – indien hij vreesde dat verzoeker zou onderduiken, quod certe non – preventieve maatregelen aan verzoeker op te leggen, zoals zich bv. aanmelden bij de burgemeester, een financiële waarborg stellen, om het risico op onderduiken te vermijden.

Verweerder besliste echter om zonder enig individueel onderzoek, noch het gebruik maken van preventieve maatregelen, onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker af te leveren met een termijn van 0 dagen.

Dat al evenmin enige motivering gegeven werd waarom verweerder onmiddellijk voor de zwaarste optie koos en waarom geen individueel onderzoek werd uitgevoerd of preventieve maatregelen werden opgelegd.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw., artikel 52, § 4, 5e lid Vreemdelingenbesluit, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, nl. de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Met betrekking tot het inreisverbod 2.1.7. Dat aan verzoeker tevens een inreisverbod voor een termijn van twee jaar werd betekend. Dat artikel 74/11 luidt als volgt :

[…]

In casu werd het inreisverbod genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° Vw.

2.1.8

Artikel 74/11 Vw. vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Terugkeerrichtlijn).

Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Deze verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is ingevoerd in omzetting van artikel 11, lid 1, van de Terugkeerrichtlijn.

Doch artikel 74/11, § 2, tweede lid Vw. voorziet dat de gemachtigde zich "kan" onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen, zodat verweerder de mogelijkheid had om ervoor te kiezen geen inreisverbod op te leggen.

Dat evenwel geen enkele motivering werd gegeven waarom het in casu noodzakelijk was aan verzoeker een inreisverbod op te leggen, temeer daar verzoeker tot het kerngezin behoort van zijn vader.

Verzoeker maakt bovendien geen gevaar uit voor de openbare orde of de nationale veiligheid en wil enkel herenigd worden met zijn familie.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht. 2.1.9.

Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Dat het inreisverbod dus een termijn kan inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake en kon een termijn opleggen van minder dan 2 jaar, doch in de bestreden beslissing wordt onmiddellijk een termijn van 2 jaar opgelegd.

Dat verweerder wel een motivering heeft gegeven waarom aan verzoeker een inreisverbod dient te worden opgelegd, doch nergens uitvoerig gemotiveerd wordt waarom voor een termijn van 2 jaar werd gekozen.

Door een dergelijk gebrek aan duidelijke motivatie is de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het inreisverbod dient vernietigd te worden.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist is.

Bovendien werd evenmin aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd[3].

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd van de maximale termijn van 2 jaar, terwijl voorheen aan verzoeker zelfs nooit een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen in het dossier van verzoeker eenvoudigweg worden genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat er in casu sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing[4].

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige

waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Dat het inreisverbod dan ook onvoldoende gemotiveerd is en een schending inhoudt van artikel 74/11 Vw., de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, evenals de motiveringsplicht."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Luidens artikel 2.2, eerste lid van de RvV-wet is de procedure schriftelijk en wordt deze ingeleid door een verzoekschrift dat alle feiten en middelen bevat. Overeenkomstig artikel 2.18, tweede lid van voormelde wet bestaat een ontvankelijk middel uit de vermelding van de rechtsregel waarvan de schending wordt aangevoerd en van de wijze waarop die rechtsregel concreet overtreden zou zijn.

De Raad vindt in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissingen artikel 27 van de Vreemdelingenwet en het rechtszekerheidsbeginsel zouden schenden.

Het enig middel is wat dit punt betreft niet-ontvankelijk.

2.2.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van § 2 van dit artikel beoogt aan te voeren.

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 13° en 74/14, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verder wordt in het bestreden bevel gemotiveerd dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt, waarbij concreet wordt toegelicht:
"*Op 31.07.2014 werd aan betrokkene in het kader van een voetbalcontract een arbeidskaart afgeleverd, waarna hij in het bezit wordt gesteld van een A kaart. Deze A kaart wordt nog één keer verlengd, met name tot 30.07.2016. Op 27.03.201 werd betrokkene van ambtswege afgevoerd uit het rijksregister. Betrokkene keerde echter niet terug naar Ghana.*
Op 24.03.2017 werd betrokkene bij vonnis van het Hof van Beroep van Gent geadopteerd door een Belgische onderdaan. Betrokkene vroeg vervolgens drie keer na elkaar gezinshereniging aan met zijn Belgische adoptievader, op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 28.11.2022 werd op 16.05.2023 geweigerd omdat uit de voorgelegde stukken niet kon worden aangetoond dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag daadwerkelijk aangewezen was op de referentiepersoon om in het levensonderhoud te voorzien in het land van herkomst of origine en derhalve ten laste was van de referentiepersoon. Het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 10.04.2024 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (arrest RvV n° 296.202). Toch diende betrokkene op 16.05.2024 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met zijn adoptievader. Deze aanvraag werd op 06.11.2024 geweigerd. Het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 21.05.2025 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (arrest RvV n° 330.715). Ondanks dit tweede arrest van de RVV diende betrokkene op 28.07.2025 voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in waarbij hij voor het ten laste zijn opnieuw enkel verwijst naar de geldverzendingen in de periode 2012 – 2014 die reeds uitvoerig besproken werden in de beslissingen van de Dienst vreemdelingenzaken van 16.05.2023 en 06.11.2024 en de arresten van de RVV van 10.04.2024 en van 21.05.2025. Bovendien blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat betrokkene tot in oktober 2025 zelf tewerkgesteld is in België. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk

voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven en werken op het grondgebied in afwachting van de beslissing. De 3e aanvraag gezinsherenging van betrokkene dd. 28.12.2025 wordt dan ook door middel van deze beslissing niet inoverweging genomen. De beslissing om een aanvraag gezinsherenging niet inoverweging te nemen moet niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 worden genomen".

Tevens wordt gemotiveerd dat er rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, verzoeker is een gezonde en volwassen persoon waarvan verwacht mag worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn adoptievader waarbij verwezen wordt naar de relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De gemachtigde motiveert dat uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Ghana. Een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Tevens is er geen sprake van minderjarige kinderen in België of een medische problematiek. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat een terugkeer naar Ghana een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden.

Daarnaast bevat de eerste bestreden beslissing ook een motivering waarom verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, met name omdat er een risico op onderduiken bestaat, nu verzoeker drie keer na elkaar gezinshereniging aanvroeg met zijn Belgische adoptievader op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker bij de derde aanvraag gezinshereniging voor het ten laste zijn enkel verwijst naar de geldverzendingen in de periode 2012-2014 die reeds eerder besproken werden in de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken "*en de arresten van de RVV van 10.04.2024 en van 21.05.2025*". De gemachtigde licht verder toe dat verzoeker tot in oktober 2025 zelf tewerkgesteld is in België en verzoeker de procedure van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet misbruikt om louter via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. De gemachtigde motiveert dat een aanvraag conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet toestaat dat verzoeker tijdelijk op het grondgebied mag blijven en werken in afwachting van de beslissing. De derde aanvraag gezinshereniging van verzoeker werd op 12 december 2025 niet in overweging genomen.

Ook het bestreden inreisverbod bevat een motivering in rechte, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Er wordt toegelicht dat er een inreisverbod wordt opgelegd omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verder wordt omstandig gemotiveerd waarom een duur van twee jaar wordt opgelegd:
"*Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:*

Op 31.07.2014 werd aan betrokkene in het kader van een voetbalcontract een arbeidskaart afgeleverd, waarna hij in het bezit wordt gesteld van een A kaart. Deze A kaart wordt nog één keer verlengd, met name tot 30.07.2016. Op 27.03.201 werd betrokkene van ambtswege afgevoerd uit het rijksregister. Betrokkene keerde echter niet terug naar Ghana.
Op 24.03.2017 werd betrokkene bij vonnis van het Hof van Beroep van Gent geadopteerd door een Belgische onderdaan. Betrokkene vroeg vervolgens drie keer na elkaar gezinshereniging aan met zijn Belgische adoptievader, op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 28.11.2022 werd op 16.05.2023 geweigerd omdat uit de voorgelegde stukken niet kon worden aangetoond dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag daadwerkelijk aangewezen was op de referentiepersoon om in het levensonderhoud te voorzien in het land van herkomst of origine en derhalve ten laste was van de referentiepersoon. Het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 10.04.2024 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (arrest RvV n° 296.202). Toch diende betrokkene op 16.05.2024 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met zijn adoptievader. Deze aanvraag werd op 06.11.2024 geweigerd. Het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 21.05.2025 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (arrest RvV n° 330.715). Ondanks dit tweede arrest van de RVV diende betrokkene op 28.07.2025 voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in waarbij hij voor het ten laste zijn opnieuw enkel verwijst naar de geldverzendingen in de periode 2012 – 2014 die reeds uitvoerig besproken werden in de beslissingen van de Dienst vreemdelingenzaken van 16.05.2023 en 06.11.2024 en de arresten van de RVV van 10.04.2024 en van 21.05.2025. Bovendien blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat betrokkene tot in oktober 2025 zelf tewerkgesteld is in België. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven en werken op het grondgebied in afwachting van de beslissing. De 3e aanvraag gezinsherenging van betrokkene dd. 28.12.2025 werd op 12.12.2025 niet inoverweging genomen.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn adoptievader. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07,Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Ghana. Er is geen sprake 1 BIJLAGE 13SEXIES - 7902219 van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Een eventuele schending van art. 8 en art. 3 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt..

Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit een eenvoudige lezing van de tweede bestreden beslissing dat de gemachtigde wel degelijk heeft gemotiveerd waarom verzoeker een inreisverbod met een duur van twee jaar wordt opgelegd. De verwijzing naar 's Raads arrest met nummer 134 781 van 9 december 2014 is om die reden niet dienstig.

De Raad brengt in dit kader tevens in herinnering dat de formele motiveringsplicht slechts een positieve motivering betreft. Er moet enkel worden weergegeven waarom een bepaalde beslissing wordt genomen en er moet niet, op negatieve wijze, worden gemotiveerd waarom deze of gene omstandigheden zich niet tegen de afgifte van een inreisverbod met een termijn van twee jaar zouden verzetten. De motiveringsplicht die ter zake rust op de gemachtigde vereist enkel een positieve motivering en zij gaat dus niet zover dat specifiek moet worden aangegeven waarom de gemachtigde niet kiest voor een andere, minder lange termijn of waarom hij er om humanitaire redenen niet van afgezien heeft om überhaupt een inreisverbod op te leggen.

Ook voor wat de beslissing betreft om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, beslissing die ligt vervat in de eerste bestreden beslissing, geldt een positieve motiveringsplicht. Verweerder dient louter te motiveren waarom hij ervoor kiest om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, wat in deze zaak het geval is.

Waar verzoeker stelt dat in het bestreden bevel geen enkele, minstens geen enkele afdoende motivering wordt weergegeven waarom zonder enig ander voorafgaandelijk bevel er hem nu plots wel een bevel om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn en met inreisverbod wordt betekend, gaat hij voorbij aan voornoemde motieven van het bestreden bevel, waarin wordt toegelicht waarom hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend zonder enige termijn voor vrijwillig vertrek. In het bestreden inreisverbod wordt concreet uiteengezet waarom verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd. Verzoeker toont niet aan op grond waarvan uit de motieven van het bestreden bevel eveneens moest blijken waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd. Evenmin maakt hij aannemelijk dat verweerder ertoe gehouden was in het bestreden bevel te motiveren waarom hem de bestreden beslissingen werden opgelegd "*zonder enig ander voorafgaandelijk bevel*".

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissingen opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

2.2.4. Artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :*
(…)
13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf."

Verzoeker betwist niet dat hem op grond van artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven omdat hij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt. Op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet wordt aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, nu er een risico op onderduiken bestaat.

Verzoeker betoogt dat geen enkele wettelijke bepaling verhindert dat men na een eerdere weigeringsbeslissing tot verblijf een nieuwe verblijfsaanvraag overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in België indient en dit hem door de gemeente ook probleemloos werd toegestaan.

Dat de Vreemdelingenwet en het bijhorende koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorzien in een procedure om een aanvraag in te dienen met het oog op een verblijfsrecht als descendent in neergaande lijn van een Belg, betekent op zich nog niet dat het in deze zaak kennelijk onredelijk zou zijn om te oordelen dat verzoeker deze procedure heeft misbruikt.
Ook al neemt de Raad aan dat het indienen van een volgende aanvraag om gezinshereniging op dezelfde rechtsgrond en in functie van dezelfde referentiepersoon op zich niet volstaat om automatisch van misbruik te

spreken, aangezien een betrokken vreemdeling inderdaad de kans moet hebben om te remediëren aan de vastgestelde gebreken waarom de gemachtigde een eerdere aanvraag heeft geweigerd en in beroep geen nieuwe stukken kunnen worden voorgelegd, dan nog kan van verzoeker verwacht worden dat hij tracht zo zorgvuldig mogelijk een aanvraag in te dienen.

Verzoeker betwist niet dat hij driemaal na elkaar een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische adoptievader indiende. Voorts blijkt en staat het eveneens buiten betwisting dat de eerste twee aanvragen werden geweigerd middels een omstandig gemotiveerde bijlage 20. Bij arrest met nummer 327 062 van 21 mei 2025 heeft de Raad het beroep tot nietigverklaring dat verzoeker tegen de beslissing van 6 november 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) heeft ingediend verworpen. Verzoeker betwist niet dat hij vervolgens nog een derde aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische adoptievader heeft ingediend waarbij hij voor wat betreft het ten laste zijn opnieuw enkel verwijst naar de geldverzendingen in de periode van 2012-2014 die reeds uitvoering werden besproken in de eerste twee weigeringsbeslissingen en "*de arresten van de RVV van 10.04.2024 en van 21.05.2025*".

Er wordt ook gemotiveerd dat verzoeker tot in oktober 2025 zelf tewerkgesteld is in België, wat verzoeker niet betwist.

De Raad wijst er dienaangaande op dat de redactie van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat verzoeker moet aantonen – ook na zijn komst naar België en gedurende de periode dat de in België ingediende aanvraag nog loopt – ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er is in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet immers sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn die "*te hunnen laste zijn*", hetgeen niet uitsluit dat aan de situatie van het ten laste zijn ook actueel en in België moet zijn voldaan. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet duidelijk en uitvoerig gewag maakt van de verplichting voor de Belgische onderdaan om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om de descendent te zijnen laste te nemen. Nergens kan worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van oorsprong. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat verweerder in het kader van een aanvraag van een descendent van een statische Belgische onderdaan oordeelt dat de eigen tewerkstelling van de aanvrager aantoont dat deze niet ten laste is van de Belgische onderdaan. De aanvraag wordt beoordeeld op het ogenblik dat de weigeringsbeslissing wordt genomen en niet enkel aan de hand van de gegevens die door verzoeker werden aangebracht bij het indienen van de aanvraag.

In deze omstandigheden gaat het geenszins alle redelijkheid te buiten om de handelwijze van de verzoeker als een misbruik van de procedure, zoals voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, te beschouwen.

Verzoeker betoogt dat geen enkele wettelijke bepaling een eerder betekende bijlage 20 als een geldige motivatie voorziet om een aanvraag tot verblijf niet in overweging te nemen.

Verzoeker gaat voorbij aan de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing:
"*Ondanks dit tweede arrest van de RVV diende betrokkene op 28.07.2025 voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in waarbij hij voor het ten laste zijn opnieuw enkel verwijst naar de geldverzendingen in de periode 2012 – 2014 die reeds uitvoerig besproken werden in de beslissingen van de Dienst vreemdelingenzaken van 16.05.2023 en 06.11.2024 en de arresten van de RVV van 10.04.2024 en van 21.05.2025. Bovendien blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat betrokkene tot in oktober 2025 zelf tewerkgesteld is in België*."

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt niet louter verwezen naar een eerdere bijlage 20, maar wordt erop gewezen dat verzoeker voor wat betreft het ten laste zijn geen nieuwe stukken voorlegt ten opzichte van zijn vorige aanvragen en deze stukken reeds werden besproken in het arrest van de Raad van 21 mei 2025. De Raad benadrukt dat aan 's Raads arrest met nummer 327 062 van 21 mei 2025 waarbij het beroep ingediend tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 6 november 2024 werd verworpen een gezag van gewijsde inter partes kleeft.

Waar verzoeker betoogt dat er geen enkele bepaling is die toelaat dat een aanvraag gezinshereniging wordt afgewezen door middel van een bevel om het grondgebied te verlaten gaat hij eraan voorbij dat de beslissing om een aanvraag gezinshereniging niet in overweging te nemen niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 moet worden genomen. De Raad benadrukt dat onder de weigering van erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een aanvraag om gezinshereniging, ongeacht de benaming ervan. De eerste bestreden beslissing dient dus te worden beschouwd als een beslissing waarin verweerder verzoeker het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet als familielid

van een burger van de Unie heeft geweigerd (cf. RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831). Een bijlage 20 betreft niet meer dan de vormgeving van een beslissing waarbij verweerder het recht op verblijf niet erkent. De Raad ziet niet in en verzoeker toont ook niet aan welk belang hij heeft bij zijn kritiek dat de eerste bestreden beslissing niet de vorm heeft van een bijlage 20. Dergelijke kritiek kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Verzoeker stelt voorts dat het Hof van Justitie reeds geoordeeld heeft dat artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij het een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt/niet in overweging neemt om de enige reden dat de derdelander eerder al een weigering werd betekend.

Vooreerst verduidelijkt verzoeker niet uit welk arrest van het Hof van Justitie dit zou blijken. De Raad kan voorts slechts vaststellen dat verzoeker niet aantoont welk belang hij heeft bij dit betoog nu uit de motieven van het bestreden bevel geenszins blijkt dat verweerder zijn aanvraag gezinshereniging niet in overweging neemt om de loutere reden dat hem eerder al een weigering werd betekend. Verweerder beperkt zich in het bestreden bevel immers niet tot een verwijzing naar de eerdere weigeringen van verblijfsaanvragen van verzoeker, doch motiveert verder dat verzoeker "*voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in(dient) waarbij hij voor het ten laste zijn opnieuw enkel verwijst naar de geldverzendingen in de periode 2012 – 2014 die reeds uitvoerig besproken werden in de beslissingen van de Dienst vreemdelingenzaken van 16.05.2023 en 06.11.2024 en de arresten van de RVV van 10.04.2024 en van 21.05.2025. Bovendien blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat betrokkene tot in oktober 2025 zelf tewerkgesteld is in België.*"

Verzoeker kan voorts niet gevolgd worden waar hij stelt dat verweerder volledig onterecht het onderzoek van zijn verblijfsaanvraag ten gronde volledig tracht te omzeilen door te stellen dat hij na een eerdere weigeringsbeslissing toch nog een nieuwe aanvraag gezinshereniging indiende en op die manier misbruik maakt van de procedure van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Immers licht verweerder in het bestreden bevel toe waarom er geen (verder) onderzoek ten gronde nodig is, met name omdat de vorige aanvragen werden geweigerd en verzoeker bij de derde aanvraag "*voor het ten laste zijn opnieuw enkel verwijst naar de geldverzendingen in de periode 2012 – 2014 die reeds uitvoerig besproken werden in de beslissingen van de Dienst vreemdelingenzaken van 16.05.2023 en 06.11.2024 en de arresten van de RVV van 10.04.2024 en van 21.05.2025. Bovendien blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat betrokkene tot in oktober 2025 zelf tewerkgesteld is in België.*"

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.5. Verzoeker betoogt in de uiteenzetting van zijn middel dat het hoorrecht, zoals voorzien in artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, is geschonden.

De Raad merkt op dat verzoeker niet nuttig kan verwijzen naar de richtlijn 2003/86/EG. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat deze enkel van toepassing is op de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op de gezinshereniging van derdelanders met Belgische onderdanen, zoals hier het geval is.

Een schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG kan in deze zaak dan ook niet worden aangenomen.

2.2.6. Verzoeker betwist voorts dat er in zijnen hoofde een risico op onderduiken bestaat. Hij verwijst opnieuw naar het gegeven dat hem voorafgaand geen enkel bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Hij meent dat verweerder automatisch is overgegaan tot de afgifte van een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten.
Verzoeker kan evenwel niet in dit betoog gevolgd worden. De Raad wijst erop dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt luidde:

"*§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.*
Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.
Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.
Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de

organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.
De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.
§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.
Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de minister of zijn gemachtigde de onderdaan van een derde land verplichten tot het vervullen van preventieve maatregelen.
§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;
3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;
(4° opgeheven bij art. 59 van de wet van 21 november 2017)
5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;
6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.
In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

In casu werd beslist verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek te geven omdat er een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1°).

In artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet wordt het risico op onderduiken gedefinieerd als: "*11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.*" De wetgever heeft verder in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet vastgelegd dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en dient te worden vastgesteld na een individueel onderzoek en op basis van één of meer objectieve criteria, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan het concrete geval. De wetgever heeft in artikel 1, § 2, 6° van de Vreemdelingenwet voorts bepaald dat de vaststelling dat de vreemdeling onmiddellijk "*na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend*"; een objectief criterium is dat toelaat te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat. Het staat in voorliggende zaak vast dat verzoeker nadat zijn verblijfsaanvraag werd afgewezen een nieuwe verblijfsaanvraag indiende. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde verkeerdelijk stelde dat hij een nieuwe verblijfsaanvraag indiende nadat de voorgaande aanvraag werd afgewezen en dat, overeenkomstig artikel 1, § 2, 6° van de Vreemdelingenwet, hieruit kan worden afgeleid dat er een risico op onderduiken bestaat. Het gedrag van verzoeker toont aan dat hij niet van plan is om enig gevolg te geven aan de beslissingen van verweerder die tot gevolg hebben dat hij geen verblijfsrecht heeft in het Rijk en hij bijgevolg het Rijk moet verlaten. In deze omstandigheden is het daarom niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat er een actueel en reëel risico op onderduiken bestaat.
De Raad wijst er verder op dat het behoort tot de discretionaire bevoegdheid van verweerder om te beoordelen of hij gebruik maakt van de in artikel 110quaterdecies van het Vreemdelingenbesluit opgenomen preventieve maatregelen om het risico op onderduiken tijdens de termijn die voor het vrijwillig vertrek is toegekend, te vermijden, dan wel afwijkt van de standaard termijn voor vrijwillig vertrek van dertig dagen door, zoals in casu, geen enkele termijn te verlenen op grond van het risico op onderduiken. Verzoeker toont niet aan dat verweerder zijn discretionaire bevoegdheid op kennelijk onredelijke wijze heeft aangewend.

Het motief aangaande het risico op onderduiken blijft gelet op het voorafgaande dus onverminderd overeind en volstaat op zich om af te wijken van de standaardtermijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.7. Voorts betwist verzoeker niet dat hem op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel een inreisverbod dient te worden opgelegd omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Waar hij betoogt dat niet blijkt waarom er niet werd afgezien van het treffen van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen, wijst de Raad erop dat verweerder overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet in principe verplicht is om verzoeker een inreisverbod op te leggen. Dat er een algemene verplichting is om een inreisverbod op te

leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich *"kan*" onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. Verweerder heeft dus wel "*de mogelijkheid*" om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd. Het is dan ook niet de algemene regel (het opleggen van het inreisverbod) maar de uitzondering (geen inreisverbod opleggen) die noopt tot een specifieke motivering.

Verzoeker toont bovendien ook niet aan dat hij behoort tot het kerngezin van zijn Belgische vader (zie bespreking infra). Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat verweerder op kennelijk onredelijke of foutieve wijze is overgegaan tot het treffen van het inreisverbod. Hij maakt niet aannemelijk dat er in zijnen hoofde sprake is van humanitaire redenen die verweerder hadden moeten nopen tot het afzien van het treffen van het bestreden inreisverbod.

Verzoeker benadrukt nog dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden gelezen dat aan verzoeker enkel een inreisverbod zou kunnen worden opgelegd indien hij een gevaar zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Voorts wijst de Raad erop dat overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld "*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".*

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "*De richtlijn legt echter op dat me tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert*." (*Parl.St. Kamer* 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

In de tweede bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd waarom gekozen wordt voor een termijn van twee jaar:

"*Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:*

Op 31.07.2014 werd aan betrokkene in het kader van een voetbalcontract een arbeidskaart afgeleverd, waarna hij in het bezit wordt gesteld van een A kaart. Deze A kaart wordt nog één keer verlengd, met name tot 30.07.2016. Op 27.03.201 werd betrokkene van ambtswege afgevoerd uit het rijksregister. Betrokkene keerde echter niet terug naar Ghana.
Op 24.03.2017 werd betrokkene bij vonnis van het Hof van Beroep van Gent geadopteerd door een Belgische onderdaan. Betrokkene vroeg vervolgens drie keer na elkaar gezinshereniging aan met zijn Belgische adoptievader, op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 28.11.2022 werd op 16.05.2023 geweigerd omdat uit de voorgelegde stukken niet kon worden aangetoond dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag daadwerkelijk aangewezen was op de referentiepersoon om in het levensonderhoud te voorzien in het land van herkomst of origine en derhalve ten laste was van de referentiepersoon. Het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 10.04.2024 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (arrest RvV n° 296.202). Toch diende betrokkene op 16.05.2024 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met zijn adoptievader. Deze aanvraag werd op 06.11.2024 geweigerd. Het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 21.05.2025 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (arrest RvV n° 330.715). Ondanks dit tweede arrest van de RVV diende betrokkene op 28.07.2025 voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in waarbij hij voor het ten laste zijn opnieuw enkel verwijst naar de geldverzendingen in de periode 2012 – 2014 die reeds uitvoerig besproken werden in de beslissingen van de Dienst vreemdelingenzaken van 16.05.2023 en 06.11.2024 en de arresten van de RVV van 10.04.2024 en van 21.05.2025. Bovendien blijkt uit het administratieve dossier

van betrokkene dat betrokkene tot in oktober 2025 zelf tewerkgesteld is in België. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven en werken op het grondgebied in afwachting van de beslissing. De 3e aanvraag gezinsherenging van betrokkene dd. 28.12.2025 werd op 12.12.2025 niet inoverweging genomen.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn adoptievader. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07,Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Ghana. Er is geen sprake 1 BIJLAGE 13SEXIES - 7902219 van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Een eventuele schending van art. 8 en art. 3 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt..

Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de motieven omtrent de duurtijd van het inreisverbod in casu foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.8. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"*1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."
Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

Verzoeker wijst op zijn verblijf in België bij zijn vader.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, dit is ouders en minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond, zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen. Het EHRM oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van

afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn Belgische vader te worden aangetoond.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat rekening wordt gehouden met de aanwezigheid van de Belgische vader van verzoeker in België. Hierbij wordt gewezen op voormelde rechtspraak betreffende de meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie om te kunnen besluiten tot een beschermingswaardig gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM en wordt er voorts aangestipt dat verzoeker een gezonde en volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn vader aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Eveneens wordt erop gewezen dat uit niets blijkt dat de bestreden beslissingen verzoeker zouden verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Ghana. Gelet op voornoemde motieven kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat er voorafgaandelijk geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM.

Door louter te stellen dat hij tot het kerngezin van zijn vader behoort, toont verzoeker niet aan dat hij afhankelijk is van zijn vader. De Raad wijst er daarbij op dat alle gezinsherenigingsaanvragen van verzoeker in functie van zijn vader werden afgewezen omdat hij niet heeft aangetoond ten laste van zijn vader te zijn. Verzoeker betwist dit niet. Het loutere gegeven dat verzoeker in België inwoont bij zijn vader, doet geen afbreuk aan de vaststellingen omtrent het ontbreken van een afhankelijkheidsband ten aanzien van zijn vader bij terugkeer naar Ghana. Verzoeker toont geenszins aan dat hij gewag kan maken van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Voor zover verzoeker voorts nog zou voorhouden dat hij ook een beschermenswaardig privéleven heeft in België, wijst de Raad erop dat verzoeker blijft steken in een theoretisch betoog dienaangaande en geenszins op concrete wijze aantoont dat hij in België een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft ontwikkeld.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Verzoeker stelt dat hij geenszins voorafgaandelijk (uitgebreid) werd verhoord aangaande zijn privé-, familie- en gezinsleven in België waardoor alle feiten en omstandigheden door verweerder niet in overweging werden genomen en er geen grondige toetsing gebeurde aan artikel 8 van het EVRM. Hij laat echter na concreet toe te lichten welke concrete feiten en omstandigheden ten onrechte niet door verweerder in overweging werden genomen bij het nemen van de bestreden beslissingen. Bovendien had hij de mogelijkheid en kwam het hem toe om in het kader van zijn verblijfsaanvragen alle nuttige overtuigingsstukken over te maken en alle toelichtingen die hij vereist achtte mee te delen. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de in de bestreden beslissingen gemaakte toetsing aan artikel 8 van het EVRM in casu niet grondig dan wel foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM is. Hij toont dan ook niet aan dat er door een (vermeend) gebrek aan grondig voorafgaand onderzoek aangaande zijn gezinsleven in België sprake is van een schending van artikel 20 van het VWEU. Nog daargelaten de vaststelling dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben, is de verwijzing naar arrest nr. 217 573 van de Raad van 16 maart 2018, waarin werd geoordeeld dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM werden geschonden door een gebrek aan voorafgaand onderzoek, dan ook niet dienstig.

2.2.9. Zoals blijkt heeft verweerder gemotiveerd over het gezinsleven van verzoeker. Evenzeer heeft hij vastgesteld dat verzoeker geen minderjarige kinderen in België heeft en dat er geen medische problematiek blijkt die een terugkeer naar het herkomstland verhindert. Verweerder heeft aldus oog gehad voor het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt ook geen concrete gegevens aan die afbreuk kunnen doen aan de door verweerder gemaakte beoordeling. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

2.2.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de

Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aangetoond. Evenmin wordt machtsmisbruik aangetoond.

2.2.11. Inzake de schending van artikel 41 van het Handvest moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor de duur van twee jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, ro. 38-40).

De Raad herhaalt dat verzoeker drie verblijfsaanvragen indiende waar hij ruim de mogelijkheid had om nuttig voor zijn belangen op te komen, alle relevante bewijsstukken over te maken en zijn standpunt over het gevraagde verblijfsrecht in het licht van een voorgehouden gezinsleven met zijn Belgische vader op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat de hoorplicht werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissingen. De hoorplicht impliceert immers niet dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd, doch slechts dat een rechtszoekende de kans dient te hebben om nuttige gegevens ter kennis van het bestuur te brengen. Verzoeker had deze mogelijkheid, minstens toont hij het tegendeel niet aan.

In zoverre verzoeker meent dat hij specifiek voor het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod gehoord had moeten worden, kan erop worden gewezen dat hij niet aantoont dat hij niet alle nuttige toelichtingen had kunnen verschaffen bij het indienen van de aanvraag om gezinshereniging. Dit geldt des te meer nu de aangevoerde elementen, met name de gezinssituatie van verzoeker, betrekking hebben op de voorwaarden om gezinshereniging te bekomen en dus mee in het kader van de aanvragen hadden kunnen voorgelegd worden. Met zijn betoog laat verzoeker tevens na concreet toe te lichten welke specifieke omstandigheden hij hieromtrent of omtrent het leven dat hij in België heeft opgebouwd in het kader van het hoorrecht had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

Een schending van de hoorplicht of van de rechten van verdediging wordt niet aangetoond.

2.2.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op tweeëntwintig september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,	kamervoorzitter,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	J. CAMU